

Dagningen

En budbärare om Kristi närvaro

Dagningen-tidningen

Augusti 2026

Innehållsförteckning

HUVUDARTIKEL.....	2
KYRKAN – DEL 2 AV 2	2
BIBELSTUDIER.....	16
JESUS OCH TOMAS	16
DEN FÖRSTA KRISTNA MARTYREN.....	19
PAULUS TALAR TILL FOLKET	22
PAULUS UPPMUNTRAR TIMOTEUS.....	25
LYDIA, EN PURPURHANDLARE.....	28
CHRISTIAN LIFE AND DOCTRINE	31
VISIONER FRÅN HERREN	31

Följ med i din Bibel!

Kyrkan – Del 2 av 2

***”Och [Kristus] är huvudet för kroppen, kyrkan; han är början, den förstfödde från de döda, så att han i allt ska ha förstaplatsen.”
Kolosserbrevet 1:18***

I del ett av vår genomgång av ämnet ”Kyrkan”, som publicerades i förra månadens nummer av Dagningen-tidningen, fokuserade vi på den bibliska betydelsen av ordet ”kyrka”, hur den uppstod efter Jesu första ankomst och kraven för att bli medlem. Vi diskuterade också vad det innebär att vara ”döpt till Kristus”, symbolen med vattendopet och kyrkans organisation enligt Bibeln.

I detta månadsnummer kommer vi att fördjupa oss ytterligare i detta ämne. Viktiga ämnen som kommer att diskuteras på de följande sidorna är bland annat: De tolv apostlarnas och andra kyrkans tjänares roll; kyrkans uppdrag; samt de himmelska och jordiska faserna i Guds plan för hela mänsklighetens frälsning från synd och död genom Kristus.

De tolv apostlarna

Enligt den gudomliga ordningen skulle hela kyrkan, med början vid pingsten, betjänas av tolv apostlar utsedda av Gud. (Uppenbarelseboken 21:10, 14; Efesierbrevet 2:19, 20) I enlighet med detta valde Jesus ut tolv personer som skulle följa honom under hans verksamhet, så att de kunde få personlig träning och undervisning av honom. Dessa var Petrus, Andreas, Jakob, Johannes, Filippus,

Bartolomeus, Tomas, Matteus, Jakob, Alfaios son, Taddeus, Simon och Judas. Matteus 10:2–4

Judas visade sig, som vi vet, vara trolös, och Skrifterna anger att Paulus valdes ut av Herren för att ta hans plats. I Apostlagärningarna 1:23–26 berättas om de återstående elva apostlarnas försök att välja en som skulle ta Judas plats. De bestämde sig för Matthias. Detta beslut fattades dock innan de hade tagit emot den Helige Ande, och det finns inga belägg för att Herren godkände deras val. Matthias namn förekommer inte längre efter detta.

Ordet apostel [grekiska: "apostolos"] betyder "den som är utsänd", en representant eller ambassadör för evangeliet. Ur detta breda perspektiv är varje kristen en apostel, för vi är alla "Kristi ambassadörer". (2 Korinthierbrevet 5:20) Faktum är att det grekiska ordet "apostolos" används i Bibeln om andra personer än de tolv utvalda apostlarna. (Johannes 13:16; Filipperbrevet 2:25) Detta betyder dock inte att de innehade samma höga auktoritetsposition i församlingen som den som genom gudomlig utnämning tilldelats dem som Herren särskilt valt ut.

I Johannes 17:12 hänvisar Jesus till de tolv gudomligt utsedda apostlarna som de som hans himmelske Fader hade gett honom. Dessa särskilda apostlar valde inte varandra till ämbetet, så de hade ingen befogenhet att välja Matthias att ersätta Judas. Precis som Herren hade utvalt de andra, så utvalde han i sin egen tid och på sitt eget sätt efter sin uppståndelse Paulus och gav honom befogenhet som en av de tolv.

De tolv apostlarna var mer än bara förkunnare av evangeliet. De var på mirakulöst sätt inspirerade av den Helige Ande, vilket gjorde det möjligt för dem att tala och skriva budskapet i Guds heliga ord med auktoritet och noggrannhet. Deras ord var, och är fortfarande, ett gudomligt budskap till varje kristen. Det är på grund av denna auktoritativa ställning som de intar i kyrkans organisation som den fullbordade kyrkan liknas vid en stad. Denna symboliska stad visas ha tolv grundstenar, och på dessa stenar står namnen på "Lammets tolv apostlar" skrivna. Uppenbarelsboken 21:14

Andra tjänare

I Efesierbrevet 4:11 upplyser aposteln Paulus oss om att Herren har ordnat med andra tjänare i kyrkan. Förutom apostlarna har han ordnat med profeter, evangelister, herdar och lärare. Petrus talar om författarna i Gamla testamentet som Guds "heliga profeter". (2 Petrus 3:2) Dessa skrev när de "drevs av den Helige Ande", så den kristne ska betrakta deras ord, precis som apostlarnas, som auktoritativa. 2 Petrus 1:21

När Paulus talar om profeter som tjänare i församlingen använder han dock termen i en mycket vidare bemärkelse och tillämpar den på offentliga förkunnare av evangeliet. (1 Korinthierbrevet 12:28; Efesierbrevet 4:11; Apostlagärningarna 11:27, 28; Apostlagärningarna 15:32; Apostlagärningarna 21:10, 11) Dessa profeter, evangelister, pastorer och lärare är alla oundgängliga tjänare i församlingen, men de är inte inspirerade på samma sätt som de tolv apostlarna, och de är inte heller utsedda på samma mirakulösa sätt som apostlarna.

Uttrycket i Nya testamentet "ordinerade ... äldste i varje församling" avser enligt den grekiska texten, , mer korrekt "att sträcka ut handen", som vid en omröstning. (Apostlagärningarna 14:23) Den tydliga innebörden är att kyrkans lägre tjänare, både äldste och diakoner, skulle väljas genom omröstning av den församling som de skulle tjäna.

Det bibliska begreppet "äldste", som också förekommer i ovanstående vers, avser i allmänhet män som tjänar församlingen i andlig bemärkelse. En pastor, lärare, evangelist eller profet som offentligt förkunnar Guds ord skulle omfattas av den allmänna beteckningen "äldste". Det grekiska ordet "presbuteros", från vilket det översätts i Apostlagärningarna 14:23, betyder en som är mogen. I församlingen skulle det beskriva en person som erkänns som fast i tron och andligt mogen i sin erfarenhet.

Ordet "biskop" används också i Nya testamentet och avser manliga tjänare som valts av församlingen. Det grekiska ordet "episkopos", från vilket det översätts, betyder "föreståndare" eller "tillsynsman". Alla äldste är i egentlig mening, i enlighet med tillfälle och förmåga, övervakare i församlingen. Det är deras plikt att vaka över Guds hjord och ta hand om dess behov, särskilt i andlig hänseende. 1 Timoteusbrevet 3:1,2; Titusbrevet 1:7

Ordet "diakon" förekommer också några gånger i samband med den tidiga kyrkans organisation. Det är en översättning av det grekiska ordet "diakonos", som betyder att "utföra ärenden" eller "ta hand om". Skriften anger att diakonerna var "män med gott rykte, fyllda av den Helige Ande och visdom", utsedda för att hjälpa till med församlingens

praktiska angelägenheter. De första som utsågs var i församlingen i Jerusalem. Apostlagärningarna 6:2–4; 1 Timoteus 3:8–13

De bibliska kraven för dem som på rätt sätt kan väljas av en församling att tjäna som äldste, eller biskopar, och diakoner, anges av Paulus i 1 Timoteusbrevet 3:1–13. I dessa krav innebär uttrycket "lämplig att undervisa" en korrekt förståelse av sanningen om Guds plan såsom den lärs ut i Bibeln. Varje grupp av helgade troende, stor eller liten, som har bröder som uppfyller dessa krav, har enligt Skriften rätt att välja dem till dessa tjänster. När detta sker erkänns dessa utnämningar av Herren.

Skriften klargör att ingen grupp av kristna behöver vända sig till en moderkyrka för att få befogenhet att välja tjänare, hålla möten och bedriva Herrens verk. På samma sätt behöver församlingarna inte vara stora för att utöva sin frihet i detta avseende. Bibeln vittnar om att många av församlingarna, eller grupperna av kristna, under apostlarnas tid var organiserade i de troendes hem och höll sina regelbundna möten i dessa hem. (Romarbrevet 16:5; 1 Korintierbrevet 16:19; Kolosserbrevet 4:15) Samma sak görs idag. Nu, precis som förr, välsignar Herren rikligt dem som finner andra med vilka de kan samarbeta som en grupp – eller, i biblisk mening, en församling. Dessa kan välja sina egna tjänare genom den enkla metoden att sträcka ut handen. Ingen medlemsförteckning behövs, och något sådant är inte heller föreskrivet i Skriften.

Det finns inte mycket i Bibeln som ger en bild av hur mötena i de olika grupperna i den tidiga kyrkan gick till. Visst höll apostlarna och andra vid vissa tillfällen

tal. Men givande möten kan hållas även om det inte finns någon som är kvalificerad att predika. Möten för bibel sstudier, både ämnesvisa och kontextuella, där alla närvarande har möjlighet att uttrycka sina tankar och ställa frågor, är till stor hjälp. En äldste, om en sådan har valts, bör se till att studiet förlöper ordnat. Möten med bön, lovsång och vittnesbörd är också andligt givande för dem som allvarligt strävar efter att känna till och göra Guds vilja.

Kyrkans uppdrag

Kyrkans nuvarande uppdrag är tredelat. För det första är det att fullkomna [grekiska: fullt utrusta] de heliga för ett framtida tjänstearbete. (Efesierbrevet 4:12, 13) För det andra är det att utveckla frukterna och nådegåvorna i den kristna karaktären hos varje medlem. (Galaterbrevet 5:22, 23; 2 Petrusbrevet 1:5–8) För det tredje är det att vara Guds vittne inför världen om Kristi välsignelsens rike som nu är så nära. Matteus 24:14

I den första delen av vår behandling av detta ämne noterade vi dessa ord som Jesus sade till Petrus: "På denna klippa skall jag bygga min kyrka." (Matteus 16:18) Det som "byggs" i sinom tid når sin fullbordan. Det är inte Guds avsikt att "byggandet" av kyrkan ska pågå för evigt. Därför är det inte så att alla som någonsin kommer att få frälsning genom Kristus blir medlemmar i kyrkan. Själva betydelsen av ordet församling [grekiska: "ekklesia"] är "en utkallning", och detta strider mot uppfattningen om Guds avsikt i nuläget. Församlingen håller på att "kallas ut" ur världen. (1 Korinthierbrevet 1:26; 1 Petrusbrevet 2:9) Den kommer att vara "få" till antalet, en "liten hjord". (Matteus 7:13, 14; Matteus 22:14; Lukas 12:32) Det är inte Guds plan att

omvända världen i allmänhet förrän hans utlovade rike kommer. Matteus 6:10

"Du är Kristus", vittnade Petrus, "den levande Gudens Son." (Matteus 16:16) Detta uttryck identifierade Jesus med de messianska löften i Gamla testamentet och visade att Petrus på rätt sätt kände igen i Jesus den som Gud hade sänt för att uppfylla dessa löften. För att tydligt se hela Guds avsikt genom kyrkan är det väsentligt att ha de gamla testamentets löften om Kristus i åtanke; ty kyrkan är utkallad ur världen för att vara förenad med honom i uppfyllandet av dessa löften. Gud sade till Abraham: "I ditt avkomma skall alla jordens folk bli välsignade." (1 Mosebok 22:18) I Galaterbrevet 3:16 upplyser Paulus oss om att detta "säd" i löftet är Kristus. Aposteln ger oss ytterligare information om löftets säd. I Galaterbrevet 3:27 och 29 läser vi: "Alla ni som har döpts till Kristus har klätt er i Kristus. ... Och om ni tillhör Kristus, då är ni Abrahams säd och arvingar enligt löftet." Här finns ett otvetydigt bevis på att de som, genom fullständig hängivenhet att göra Guds vilja, blir medlemmar i kyrkan – som är Kristi kropp – och förblir trogna till döden, kommer att ingå i den utlovade "säd" genom vilken alla människor ska välsignas. Uppenbarelseboken 2:10

Upprättandet av kyrkan är inte fullbordandet av Guds avsikt med människors barn. Det är endast början på hans plan att välsigna mänskligheten. I Jakob 1:18 sägs det att kyrkan är "en slags förstlingsfrukt" av Guds skapelser. Detta uttryck används också i Uppenbarelseboken 14:4, och det avser dem som i himlen är förenade med Kristus Jesus, "Lammet", på det symboliska Sions berg, den himmelska fasen av

Guds rike. Uppenbarelseboken 14:1; Hebreerbrevet 12:22, 23

I 15:e kapitlet i 1 Korintierbrevet påpekade Paulus mycket tydligt att hoppet om liv för både församlingen och världen hänger på de dödas uppståndelse. Om det inte finns någon uppståndelse för de döda, resonerade han, "då har också de som har somnat in i Kristus gått förlorade". (1 Korintierbrevet 15:18) Han gav oss dock en försäkran om uppståndelsen och möjligheten för alla att vinna evigt liv genom att säga: "Liksom alla dör i Adam, så skall också alla bli levande i Kristus." 1 Korintierbrevet 15:22

Därefter visar Paulus att det ska finnas en bestämd ordning, eller följd, i uppståndelsen. "Var och en i sin egen ordning: Kristus som förstlingen; därefter de som tillhör Kristus vid hans ankomst." (1 Korintierbrevet 15:23) De "första frukterna" som avses är församlingen. Därefter skulle en mer korrekt översättning av den grekiska texten vara: "Därefter [alla som inte tillhör församlingen, i sin egen ordning] de som blir Kristi under hans närvaro." Ordet "ankomst" i denna vers är översatt från det grekiska ordet "Parousia", som betyder "närvaro". Detta är en hänvisning till de tusen åren av Kristi rike, då han och hans församling kommer att regera i syfte att utplåna synd och död och ge hela mänskligheten en möjlighet att ta emot livets gåva som hans utgjutna blod ger.

Paulus ytterligare uttalande som följer omedelbart därefter är tydligt: "Då kommer slutet, när han har överlämnat riket till Gud, nämligen Fadern; när han har upphävt all herravälde och all myndighet och makt. Ty han måste regera tills han har lagt alla

fiender under sina fötter. Den sista fienden som ska förgöras är döden.” (1 Korintierbrevet 15:24–26) Detta är Guds stora, yttersta syfte som ska fullbordas genom Kristus och kyrkan – den ”a” välsignelsen som ”därefter” ska nå hela mänskligheten när uppbyggnaden av kyrkan har fullbordats.

Himmelskt och jordiskt

I sin undervisning om uppståndelsen avslöjar Paulus att vissa kommer att få himmelska kroppar, medan andra får mänskliga, eller jordiska, kroppar – där den avgörande faktorn i varje enskilt fall är vilken sorts ”frö” eller ”naket korn” som sås. (1 Korinthierbrevet 15:37, 38) Det ”det” eller ”nakna kornet” som Paulus syftar på är helt enkelt identiteten, summan av en människas tankar och karaktär under hela livet.

De som är fullt helgade för att göra Guds vilja och som är begravda med Kristus i en uppoffrande död kommer att få en ”himmelsk” kropp vid sin uppståndelse. (1 Korinthierna 15:40) Detta beror på att de vandrar i ”ett nytt liv” under de återstående åren av sitt nuvarande jordiska liv. (Romarbrevet 6:4) Under sin jordiska vandring lär de sig att ”rikta sin uppmärksamhet mot det som är ovan”; deras förhoppningar är himmelska; genom tro bor de symboliskt tillsammans med Kristus ”i himmelska platser”. (Kolosserbrevet 3:2; Efesierbrevet 1:3) Således ”sår” de andliga egenskaper medan de ännu är i köttet. Vid uppståndelsen får de en himmelsk belöning.

De flesta människor är dock inte intresserade av andliga saker. Detta betyder inte att de nödvändigtvis är onda. De flesta av dem är det inte.

De älskar jordens goda ting eftersom de skapades som mänskliga, jordiska varelser, och Gud fördömer dem inte för att de inte strävar efter himmelska ting. Det ligger i sakens natur att dessa vid döden "sår" en jordisk karaktär och därför kommer att uppväckas från de döda som människor, med "jordiska kroppar". 1 Korinthierbrevet 15:40

När Paulus talade om kyrkans uppståndelse, som senare i Uppenbarelseboken 20:6 beskrivs som den "första uppståndelsen", förklarade han: "Det som sås i förgänglighet uppstår i oförgänglighet; det som sås i vanära uppstår i härlighet; det som sås i svaghet uppstår i kraft; det som sås som en naturlig kropp uppstår som en andlig kropp." 1 Korintierbrevet 15:42–44

Till detta tillägger Paulus: "Det finns en naturlig kropp, och det finns en andlig kropp." (1 Korintierbrevet 15:44) Med andra ord vill han att vi ska förstå att när han beskriver den förändring av naturen som de som deltar i den "första uppståndelsen" kommer att uppleva, så antyder han inte att dessa är de enda som ska uppväckas från de döda, ty hela mänskligheten ska återuppväckas från döden, men endast de ska få naturliga, jordiska, mänskliga kroppar.

Paulus fortsätter sin undervisning och säger: "Den första människan är av jorden, jordisk; den andra människan är Herren från himlen. Såsom den jordiske är [de som dör med mänskliga förhoppningar och önskningar], sådana är också de som är jordiska [i uppståndelsen]; och såsom den himmelske är [de som nu riktar sin kärlek mot himmelska ting], sådana är också de som är

himmelska [i uppståndelsen].” 1 Korintierbrevet 15:47,48

Paulus avslutade denna undervisning om uppståndelsen med att säga: ”Det förgängliga måste klä sig i oförgänglighet, och det dödliga måste klä sig i odödlighet. När då det förgängliga har klätt sig i oförgänglighet och det dödliga har klätt sig i odödlighet, då skall det ord som står skrivet gå i uppfyllelse: ’Döden är uppslukad av segern. O död, var är din sting? O, dödsgraven, var är din seger?’ 1 Korintierbrevet 15:53–55

På detta sätt presenterar Paulus med få ord både kyrkans hopp och världens hopp. Kyrkans hopp om uppståndelsen är ”härlighet, ära och odödlighet”. (Romarbrevet 2:7) Ingen människa besitter odödlighet av naturen. Det är en belöning som kommer att ges till dem som troget följer i Kristi fotspår ända till döden. I Uppenbarelseboken 2:10 läser vi: ”Var trogen ända till döden, så skall jag ge dig livets krona.”

Kallelsen och förberedelsen av dessa för att detta härliga hopp ska förverkligas i den första uppståndelsen har varit Guds verk genom den Helige Ande under den nuvarande tidsåldern sedan pingstdagen. Paulus förklarar dock att när detta är fullbordat, och den siste medlemmen av Kristi kyrka, eller ”kropp”, har trätt in i härligheten, då kommer tiden för uppfyllelsen av de härliga löftena i Gamla testamentet om dödens förintelse: ”Döden, var är din udd? O, dödsgrav, var är din seger?” 1 Korintierbrevet 15:55; Jesaja 25:8; Hosea 13:14

Genom att citera från Jesaja och Hosea försäkrar Paulus oss om den gudomliga avsikten att förgöra

människans stora fiende, döden, och graven. Ordet "grav", såsom det används i Hosea 13:14, är en översättning av det hebreiska ordet "sheol" och motsvarar det grekiska ordet "hades" i Nya testamentet. Dessa ord översätts på olika ställen både som "graven" och "helvetet", men den betydelse de betecknar, särskilt ordet "graven", avser helt enkelt dödens tillstånd, eller glömskan, inte en bokstavlig plats för plågor. (Predikaren 9:10; Psaltaren 115:17; Apostlagärningarna 2:31) Således förstår vi det gudomliga syftet med mänskligheten som Jesus hänvisade till när han sade att "helvetets portar" – graven, döden – inte skulle få överhand över kyrkan. Matteus 16:18

Vilken underbar försäkran! Under hela syndens och dödens herravälde har helvetet – graven eller gravkammaren – fortsatt att kräva sina offer, men i Uppenbarelseboken 1:18 säger Jesus till oss att han har "nycklarna" till helvetet. Han förvärvade dessa nycklar, rätten att låsa upp helvetets portar, genom sin egen död som människans Förlossare. När hans kyrka är fullständigt uppbyggd kommer den att förenas med honom i att skänka de utlovade livets välsignelserna till hela mänskligheten.

Det faktum att så många miljoner under tiden fortsätter att gå in i döden, in i Bibelns helvete, kommer inte att beröva dem dessa välsignelser. Helvetets portar segrade inte över Kristus; de kommer inte att segra över hans kyrka; de kommer inte att segra över resten av världen; och de kommer inte att segra över Adam och alla som har dött sedan Adam. Genom gudomlig kraft kommer dessa portar att slås vidöppna, och alla dödens fångar kommer att

befrias! Jesaja 42:7; Jesaja 49:9; Jesaja 61:1; Lukas 4:18

Detta ska alltså vara kyrkans framtida verk. Vilket härligt verk det kommer att bli! Vilken drivkraft det borde vara nu att visa sig trogen mot Herren. Det finns ingen större frid eller glädje som någon kan uppleva än den som följer av att vara ett med den himmelske Fadern och leva ett liv i fullständig hängivenhet till honom. Visst finns det prövningar, men som Paulus påminner oss om är dessa i själva verket "lätta lidanden" som varar "bara en stund", jämfört med den "eviga härlighetens tyngd" som Herren har lovat. 2 Korinthierbrevet 4:17, 18

Det är ett välsignat privilegium att i dag räknas till de "utvalda", kyrkan. Gud välsignar sannerligen sitt folk, särskilt genom att uppenbara för dem skönheten i sin frälsningsplan. Hur tacksamma är vi inte för att hela världen genom Kristus och hans församling kommer att få möjlighet att glädja sig åt de välsignelser som Herren har avsett för dem – välsignelser av återupprättelse, som Petrus beskrev dem, "som Gud har talat om genom alla sina heliga profeter sedan världens begynnelse". Apostlagärningarna 3:21

Med tanke på Guds harmoniska och kärleksfulla frälsningsplan för både kyrkan och världen, genom vilken en del av skönheten redan har uppenbarats för oss i hans Ord, kan vi väl förstå och dela den store aposteln Paulus känslor när han skrev: "O, hur stora är inte Guds rikedomar och visdom och kunskap! Hur omöjligt är det inte för oss att förstå hans beslut och hans vägar! För vem kan känna Herrens tankar? Vem vet tillräckligt för att ge honom råd? Och vem har gett honom så mycket att han behöver betala tillbaka? Ty allt kommer från honom

och existerar genom hans kraft och är avsett för hans ära. All ära till honom för evigt! Amen.”
Romarbrevet 11:33–36

Jesus och Tomas

***Nyckelvers: "Då sade han till Tomas: 'Lägg ditt finger här och se mina händer. Sträck ut din hand och lägg den i min sida. Sluta tvivla och tro.
Johannes 20:27***

***Utvalda bibelställen:
Johannes 20:24–29***

Aposteln Tomas kallas ofta för "den tvivlande Tomas". Men dagens lektion visar en lärjunge som befinner sig i en process av andlig tillväxt. Tomas hade missat Jesu första uppenbarelse för de andra lärjungarna. (Johannes 20:24) När de andra vittnade: "Vi har sett Herren", sökte Tomas bevis innan han kunde acceptera sina bröders berättelse. (Johannes 20:25) Han ville själv se spikmärkena och röra vid såren. Det kan låta hårt, men det är också mänskligt. Efter sorg kan man ofta frukta att bli vilseledd av förnyat hopp. Tomas var inte villig att blint acceptera påståendet att Jesus hade uppstått. Han ville ha en egen upplevelse, precis som de andra hade haft. Johannes 20:19,20

Åtta dagar senare befann sig lärjungarna återigen inomhus, med dörrarna stängda. (Joh 20:26) Jesu uppståndelse hade inte omedelbart undanröjt deras rädsla. Ändå kom Jesus och sade: "Frid vare med er." Dessa ömma ord från Mästaren skulle komma att bli en vanlig hälsning i de nytestamentliga breven

från Johannes, Petrus och Paulus, riktade till den tidiga kyrkan. Innan han vände sig till Tomas lindrade Jesus den spända stämningen i rummet samtidigt som han förmedlade en värdefull läxa. Tro innebär inte att vi låtsas vara orädda; det handlar om att lita på den uppståndne Kristus, som träder in genom dörren till våra hjärtan.

Jesus vände sig sedan till Tomas och upprepade orden i vår nyckelvers: "Lägg ditt finger här, ... sträck ut din hand", vilket återgav Tomas egna kriterier för tro. (Joh 20:27) Tomas var inte ensam om att först tvivla på att Jesus hade uppstått. På dagen för Jesu uppståndelse var alla lärjungarna tvivlare. De trodde inte på kvinnornas berättelse. Luk 24:11

Lukasevangeliet ger följande ytterligare redogörelse: "Jesus själv stod mitt ibland dem och sade till dem: 'Frid vare med er.' Men de blev förskräckta och rädda och trodde att de hade sett en ande. Och han sade till dem: 'Varför är ni oroad? Och varför uppstår tvivel i era hjärtan? Se på mina händer och mina fötter, det är jag. Rör vid mig och se, ty en ande har inte kött och ben, såsom ni ser att jag har. Och när han hade talat så, visade han dem sina händer och fötter. Ändå stod de där i oförmåga att tro, fyllda av glädje och förundran. Då frågade han dem: 'Har ni något att äta här?' Lukas 24:36–41

Jesu budskap till alla lärjungarna och till oss är detsamma som han gav till Tomas: "Var inte tvivlande, utan troende." (Johannes 20:27) Tvivel kan leda till förvirring och smärta, men här handlade det om lojalitet. Skulle Tomas anförtro sig åt Jesus eller fortsätta att hålla sig tillbaka? Tro är inte frånvaron av frågor; det är snarare att lägga våra liv i Jesu händer medan vi söker svar.

Tomas höll sig inte tillbaka utan svarade med en höjdpunkt i sin bekännelse till den uppståndne Jesus: "Min Herre och min Gud." (Joh 20:28). Här erkände Tomas inte bara Jesu uppståndelse utan erkände också sin Mästare som Herre. Jesus avslutar vår lektion med dessa djupsinniga ord, riktade till varje generation sedan dess: "Saliga är de som inte har sett och ändå har trott." (Joh 20:29) Vi kan aldrig röra vid Jesu sår. Låt oss dock utöva tro och förtroende för apostlarnas vittnesbörd, den Helige Andens inflytande och den uppståndne Herrens verk med att bygga upp Kristi kropp.

Den första kristna martyren

Nyckelvers: "Och Stefanus, full av tro och kraft, gjorde stora under och tecken bland folket."

Apostlagärningarna 6:8

Utvalda bibelställen:

Apostlagärningarna 6:7–10; 7:1–60

Stefanos martyrdöd tycks ha inträffat inte långt efter pingsten, efter en period av snabb tillväxt i den tidiga kyrkan. Denna tid av fred och tillväxt förberedde de troende på de prövningar som snart skulle följa. Stefanos död markerade början på förföljelsen mot kyrkan och illustrerade kallelsen för Kristi efterföljare att förbli trogna ända till döden. Uppenbarelseboken 2:10

Stefan, som ursprungligen valdes ut för att hjälpa till med församlingens praktiska behov, visade sig vara en man med exceptionell andlig styrka och begåvning. Han beskrivs som "full av tro och av den Helige Ande" (Apostlagärningarna 6:5). Hans tro, kärlek och iver för Herren gjorde honom till ett effektivt vittne för sanningen. Hans visdom och helighet var så anmärkningsvärda att hans motståndare inte lyckades argumentera emot honom. Apostlagärningarna 6:10

Eftersom de inte kunde motbevisa hans resonemang förde hans fiender honom inför Sanhedrin genom falska och förvrängda vittnesmål. Trots att han stod inför en anklagelse som kunde leda till döden visade Stefan ingen rädsla. Istället

speglade hans ansikte lugn, renhet och en tillit till Gud. Berättelsen säger att alla som satt i rådet "såg hans ansikte som om det vore en ängels ansikte". Apostlagärningarna 6:15

Stefans tal inför rådet, som återges i Apostlagärningarna 7:2–53, visade både mod och djup kunskap om Israels historia. I sina avslutande ord anklagade han tydligt sina åhörare för att göra motstånd mot Gud och bära ansvaret för att ha förkastat Jesus. (Apostlagärningarna 7:51–53) Istället för att omvända sig blev de rasande. Stefanus förblev orubblig även när deras vrede steg. Han fick en syn av himmelsk härlighet och förkunnade att han såg Jesus stå vid Guds högra sida. Detta uttalande drev hans anklagare att avsluta rättegången och avrätta honom genom stening. Saulus från Tarsus var närvarande och godkände handlingen. Apostlagärningarna 7:54–60

När han dog bad Stefan både för sig själv och för dem som dödade honom och bad att deras synd inte skulle läggas dem till last. I detta återspeglade han Kristi ande. Vers 60 beskriver hans död som en sömn. Stefan trodde utan tvekan på uppståndelsen och att han i sinom tid skulle väckas ur dödens "sömn". Uttrycket "somnade in hos sina fäder" förekommer nästan fyrtio gånger i Gamla testamentet och syftar på dödens sömn.

När Job plågades av Satan bad han om befrielse i dödens sömn fram till uppståndelsens morgon och sade: "Jag önskar att du skulle gömma mig i en grav! Jag önskar att du skulle täcka över mig tills din vrede har gått förbi! Jag önskar att du skulle bestämma hur länge jag ska ligga i graven och sedan föra mig upp igen!" (Job 14:13) Jesus bekräftade Jobs uttalande

och sade: "Alla som är i gravarna kommer att höra hans [Människosönens] röst och träda fram." Johannes 5:28, 29

Stefanos trofasta vittnesbörd blev ett föredöme för senare troende. Även om förföljelsen kan ta sig olika former kvarstår kallelsen att trofast lida för Kristus. Stefanos var den förste segraren i den kristna tidsåldern som omnämns i Skrifterna efter pingsten och som befanns trofast nog att få del i den "första uppståndelsen". (Uppenbarelseboken 20:6) Må hans liv och död uppmuntra oss att tala med nåd, stå fast med mod och hålla blicken fäst på Herren.

Paulus talar till folket

Nyckelverser: "Och han sade: Våra fäders Gud har utvalt dig, så att du skall känna hans vilja och se den Rättfärdige och höra rösten ur hans mun. Ty du skall vara hans vittne inför alla människor om vad du har sett och hört."
Apostlagärningarna 22:14–15

Utvalda bibelställen:
Apostlagärningarna 22:1–21

I dagens lektion hör vi aposteln Paulus berätta inför sina judiska bröder i Jerusalem om sin omvändelse till Kristus på vägen till Damaskus. Guds val av Saulus från Tarsus, som senare bytte namn till Paulus, förbryllade Herrens lärjungar när det skedde. Det rådde en öppen fientlighet mellan ledarna i den tidiga kyrkan och Saul, eftersom de endast kände honom som en förföljare av kristna. De insåg inte att hans födelseort, utbildning och bakgrund hade förberett honom för hans särskilda uppdrag bland hedningarna. Han var romersk medborgare, välutbildad, djupt religiös och kom från en fariséisk familj. Han var ivrig för lagen och Guds löften till Israel. (Apostlagärningarna 26:2–5; Fil 3:4–6) Han var inte ond, som den tidiga kyrkan förståeligt nog betraktade honom, utan uppriktig och from i sina handlingar. I tron att de kristna motsatte sig Mose lag förföljde Saul dem i god tro.

Eftersom Paulus var uppriktig men andligt förblindad, stoppade Herren honom för att han skulle

kunna ändra kurs. Hans iver omdirigerades från att förfölja församlingen till att tjäna Kristus och hans efterföljare. Detta var inte en omvändelse av en korrupt man, utan en rättelse av en ärlig man. Gud skulle nu utse honom till den som var bäst lämpad att förkunna evangeliet till både judar och hedningar.

Gud tvingar inte någon att tro, utan öppnar sin sanning för ärliga hjärtan. Saul hade fel i sitt omdöme men rätt i sin avsikt, så Herren öppnade hans ögon. På vägen till Damaskus, berättade Paulus, omgavs han av ett starkt ljus från himlen och han föll till marken, blind. Då hörde han: "Saul, Saul, varför förföljer du mig?" När han frågade vem som talade, kom svaret: "Jag är Jesus från Nasaret, den som du förföljer." (Apostlagärningarna 22:6–8) Detta visar hur nära Kristus identifierar sig med sitt folk. Att förfölja dem är att förfölja honom. Den sanningen bör vägleda vårt uppträdande gentemot varje medlem i Kristi kropp.

Saul frågade omedelbart: "Vad skall jag göra, Herre?" (Apostlagärningarna 22:10) Detta var en fullständig överlåtelse av hans vilja. Så snart han förstod sanningen om Kristus var han redo att ge sitt liv åt honom. Samma reaktion bör prägla dagens troende. De som en gång var förblindade av villfarelse, men ändå uppriktiga, bör bemöta sanningen med tacksamhet, iver och ett liv i tjänst.

Herren sände Saul till Damaskus, där Ananias, en respekterad och from lärjunge, fick veta att denne nyomvända hade blivit särskilt utvald att förkunna Kristi namn inför hedningar, kungar och Israel – och att lida för detta kall. Saul hade inte sett Kristus i full gudomlig härlighet, men han såg tillräckligt för att med visshet veta att Jesus hade uppstått och

förhärligats. (Apostlagärningarna 22:11–13) Det var Ananias som yttrade orden i dagens nyckelverser till Saul och därmed sände ut honom på hans uppdrag att predika evangeliet som ett ”vittne för alla människor”.

Paulus var ett troget vittne om det han hade sett och hört. Detsamma bör gälla för oss. Vi måste först själva förstå sanningen innan vi kan dela den troget med andra. Låt oss, precis som Paulus, lita på Guds vilja när vi vittnar om evangeliet.

Paulus uppmuntrar Timoteus

Nyckelvers: "Därför påminner jag dig om att du skall väcka den Guds gåva till liv som finns i dig genom min handpåläggning."

2 Timoteus 1:6

Utvalda bibelställen:

2 Timoteus 1:1–14; 3:14–15

Även om aposteln Paulus uppenbarligen inte hade några biologiska barn, visar hans ömma tilltal till Timoteus som "min egen son i tron" djupet av hans tillgivenhet. (1 Timoteus 1:2) Han betraktade alla troende som sina andliga barn, och denna känsla var särskilt stark gentemot Timoteus, som länge och troget hade tjänat vid hans sida.

Paulus ord i dagens lektion är goda råd till alla kristna och särskilt till dem som är nya i sanningen. De har ännu större genomslagskraft på dem som har helgat sina liv åt Herren och hans tjänst och som strävar efter att vara till nytta som hans tjänare eller medhjälpare i enlighet med sina talanger och möjligheter.

Dessa ord riktades till Timoteus när Paulus satt fängslad i Rom, kort före sin död. Timoteus var inte längre ett barn, utan kanske omkring fyrtio år gammal, efter att ha arbetat tillsammans med aposteln i många år. Vid tiden för detta brev tjänade Timoteus församlingen i Efesos och mottog där de brev som bär hans namn.

Paulus inleder med att påminna Timoteus om sitt apostlaämbete. Han blev ett vittne om Herrens uppståndelse genom att ha fått en glimt av hans härliga gestalt på vägen till Damaskus. Därefter fick Paulus i uppdrag att förkunna villkoren för Guds livslöfte, som ges i Kristus Jesus. Apostlagärningarna 9:3–20; 22:14,15

Paulus nämner sitt rena samvete inför Gud, sina ständiga böner för Timoteus och sin längtan efter att få träffa honom igen efter att de skildes åt i Efesos. (2 Timoteus 1:3, 4) Medveten om de faror som följer med en framträdande ställning uppmuntrade Paulus Timoteus att förbli ödmjuk, trogen och förankrad i Skrifterna. (2 Timoteus 1:13) Han behövde stå fast i den styrka som Gud ger genom sitt ord.

Paulus påminde också Timoteus om den uppriktiga tron och gudsfuktan som han hade fått från sin mor och mormor, och bekräftade att detta arv hade lagt en fast grund i hans hjärta. (2 Timoteus 1:5) Andra bibelställen betonar att gudfruktiga föräldrar kan lägga en grund för sina barns karaktär, på vilken ett liv i Guds tjänst kan byggas. 5 Mosebok 6:6,7; Ordspråksboken 22:6; Efesierbrevet 6:4

Aposteln uppmuntrade Timoteus att "väcka Guds gåva" inom sig – att återuppväcka den med förnyad energi. Han varnade också Timoteus för att ge efter för rädsla och påminde honom om att Guds ande inte är en ande av rädsla, "utan av kraft, kärlek och ett sunt sinne". (2 Timoteus 1:6, 7) En sådan ande ger mod, kärleksfull hängivenhet till Gud och hans folk samt klokt omdöme när det gäller att använda iver. Det var Paulus önskan att alla Guds barn i allt högre grad skulle få denna ande, så att deras

talanger skulle användas både orädd och klokt i Mästarens tjänst.

I 2 Timoteus 3:14, 15 påminde aposteln Timoteus om att han hade blivit undervisad av Gud, och att denna undervisning hade kommit till honom genom de "heliga skrifterna" i Gamla testamentet och genom orden från Jesus och hans inspirerade apostlar. Precis som Timoteus uppmuntrades av Paulus, låt oss också stärkas av dessa ord från den älskade aposteln.

Lydia, en purpurhandlare

Nyckelvers: "Och en kvinna vid namn Lydia, en purpurhandlare från staden Thyatira, som dyrkade Gud, lyssnade till oss; och Herren öppnade hennes hjärta, så att hon lyssnade och tog till sig det som Paulus sade."
Apostlagärningarna 16:14

Utvalda bibelställen:
Apostlagärningarna 16:11–15, 40

Dagens lektion handlar om hur evangeliet kom till Europa. Efter Paulus första missionsresa hade han lärt känna Silas. Paulus ansåg att tiden var mogen för en andra missionsresa genom Syrien, Kilikien, Derbe och Lystra, och Silas följde med honom. På dessa platser stärkte de tron hos dem som redan hade tagit emot Herren under apostelns första missionsresa. Apostlagärningarna 15:40,41; Apostlagärningarna 16:1,4

Efter att missionen hittills hade varit framgångsrik avsåg Paulus att resa norrut och österut genom Mindre Asien. Omständigheterna motverkade dock denna plan, tills aposteln kom fram till att Herren hindrade dessa ansträngningar. I en dröm såg Paulus en man klädd som en makedonier, som ropade till honom och sade: "Kom över till Makedonien och hjälp oss." Paulus tolkade detta som en gudomlig vägledning och påbörjade omedelbart den resa som förde honom till Europa. (Apostlagärningarna 16:6–10) Här fanns ett

otvetydigt bevis på Guds övervakning av allt som rör hans kyrka.

Filippi, en av Makedoniens viktigaste städer, var den första platsen i de bibliska Apostlagärningarna där det glada budskapet förkunnades i Europa. Paulus och hans följeslagare fick höra talas om en liten religiös sammankomst som hölls varje sabbat vid flodstranden utanför stadporten. Det var ett bönemöte och en plats för tillbedjan och gemenskap. De som samlades där var övervägande, om inte enbart, kvinnor. Apostlagärningarna 16:12,13

Bland dessa kvinnor fanns Lydia, om vilken vår nyckelvers säger att hon "dyrkade Gud". "En purpurhandlare" syftar på hennes yrke som färgare. Färgämnen var ganska dyra i forna tider, och kunskapen om hur man tillverkade dem medförde ekonomisk vinst. Av denna anledning antas det att Lydia var ekonomiskt välbärgad. Att höra Paulus predika evangeliet öppnade inte bara hennes hjärta och upplyste hennes förstånds ögon, utan hon blev också manad att lyda det i fullständig hängivenhet. Hon symboliserade sedan denna hängivenhet genom vattenbaptism, hon "och hennes husfolk". Apostlagärningarna 16:14,15

Efter att ha tagit emot evangeliet använde Lydia sitt hem och sina resurser i Guds tjänst genom att bjuda in Paulus och hans följeslagare att bo hos henne. Hon betraktade inte gästfriheten som en börda, utan som en förmån. Genom att ta emot Herrens tjänare hedrade hon Gud och stärkte sanningens verk på den platsen. Apostlagärningarna 16:15

Lydias gästfrihet lär oss ödmjukhet och rätt andlig hövlighet. Paulus och hans följeslagare tvingade sig

inte på henne eller krävde stöd, trots att de hade förkunnat andliga saker för h en och hennes hus. Hon, å andra sidan, framhöll inbjudan uppriktigt och sade att om de ansåg henne trogen mot Herren, skulle de komma in i hennes hus. Detta visar både hennes innerliga önskan att tjäna och den varsamma andan hos Paulus och hans följeslagare, som undvek att lägga sig i andras angelägenheter.

Lydias exempel visar att Gud kan använda en hängiven individ i en mycket större gudomlig plan. Detta påminner oss om att ingen uppriktig tjänst är för liten när den utförs för Herren. Ett förberett hjärta, ett troget inflytande i hemmet och en gästvänlig anda kan alla bli kanaler för välsignelse.

Visioner från Herren

***"Jag var inte olydig mot den himmelska synen."
Apostlagärningarna 26:19***

Under den tid då Bibeln var under utarbetande förmedlades en stor del av Guds instruktioner och varningar till sitt folk, liksom uppenbarelsen av hans planer och syften, genom "syner". Dessa syner var ofta, om inte alltid, av mirakulös natur och så imponerande att de inte lämnade något tvivel i sinnet hos dem som fick dem om att den information som gavs kom från Herren.

Dessa syner gavs inte för att tillfredsställa nyfikenhet, utan för att de som tog emot dem skulle bli rustade att samarbeta med Herren i förverkligandet av hans planer, antingen för sig själva eller för andra, eller för båda. I många fall omnämns syner i Skriften som Herrens "röst" som talar till sitt folk. En snabb blick genom Bibeln räcker för att man ska inse vilken vikt Gud lade vid lydnad mot hans röst och vilka allvarliga konsekvenser olydnad skulle få.

Visioner i Gamla testamentet

Gud talade till Noa inte bara för att han skulle få veta om den kommande översvämningen, utan för att han skulle kunna förbereda sig för att rädda sig själv och sin familj. (1 Mosebok 6:13–18; Hebreerbrevet 11:7) Gud talade också till Abraham i Ur, berättade för honom om sin avsikt att välsigna alla släkter på jorden och gav honom instruktioner att lämna sitt folk

och bege sig till ett land som han skulle visa honom. De välsignelser som skulle följa av denna kontakt med Herren berodde på Abrahams lydnad mot dessa instruktioner. 1 Mosebok 12:1–3

Gud uppenbarade sig för Mose vid den brinnande busken och gav honom uppdraget att bli en stor befriare för sitt folk. Till och med marken där Mose stod när han fick synen blev helig, eller helgad, eftersom Gud använde den som den plats där han förmedlade information till sin tjänare om vad han ville att han skulle göra. (2 Mosebok 3:1–10) Om Mose från och med då skulle få åtnjuta Herrens fortsatta nåd, hade han inget annat val än att lyda synen.

Profeten Jesaja fick en syn där han såg Herren ”hög och upphöjd”. (Jesaja 6:1, 8) I denna syn hörde Jesaja Herren fråga: ”Vem skall jag sända, och vem vill gå för oss?” Profetens svar var: ”Här är jag; sänd mig.” Denna uppmaning var innebörden av de flesta av de syner som Herren välsignade sitt folk med i forna tider, även om det inte alltid uttrycktes så tydligt.

Visioner i Nya testamentet

Den mest anmärkningsvärda synen som nämns i Nya testamentet var den som Johannes Döparen fick vid tiden för Jesu dop. Johannes såg Guds Ande sänka sig över Jesus och hörde ”en röst från himlen som sade: ’Detta är min älskade Son, i vilken jag har funnit behag.’” (Matteus 3:16, 17; Johannes 1:31–34) Här, vid trettio års ålder, inledde Jesus sin jordiska tjänst. Han hade kommit för att fullborda sin himmelske Faders, , vilja – allt det som hade skrivits i ”bokens rulle”, det Gamla testamentet. (Psaltaren

40:6–8; Hebreerbrevet 10:5–9) Alla de anvisningar som i Gamla testamentet var nedskrivna för att vägleda Mästaren hade nedtecknats under direkt inspiration av den Helige Ande. Det hade inte funnits någon som kunde tolka deras innebörd. Till och med för att Jesu fullkomliga sinne skulle kunna förstå deras betydelse var det nödvändigt att han fick en särskild uppenbarelse – en syn – och det var just detta han blev välsignad med när himlarna öppnades för honom.

Jesus hade kommit för att fullborda det som hade skrivits om honom. När innebörden avslöjades, påbörjade han utan att tveka uppgiften att fullborda det. Till vilken stor kostnad lydde Jesus den himmelska visionen! Tiden för hans verksamhet var kort, och varje dag var utmattande. Han blev hånad av sina fiender, missförstådd av sina vänner, och den stora "motsättningen från syndarna" ledde slutligen till hans arrestering, rättegång och grymma korsfästelse. (Hebreerbrevet 12:3) Detta var innebörden av synen. Jesus skulle ledas "som ett lamm till slakt". (Jesaja 53:7) Han skulle ge sitt kött "för världens liv". (Johannes 1:29; 6:51) Han skulle bli "en man full av smärta och van vid lidande". (Jesaja 53:3) Han var lydig mot sin himmelske Fader under alla dessa svåra prövningar. Han lärde sig vad det innebar att vara lydig även när han genomgick svåra lidanden. Hebreerbrevet 2:10; 5:8

För att uppväga kostnaden för lydnaden fick Mästaren också en rik belöning redan medan han gav sitt liv. Den frid och glädje han upplevde kompenserade mer än väl för det offer han gjorde. (Johannes 14:27) Det var faktiskt just detta som gjorde det möjligt för honom att lyda "för den glädje

som låg framför honom” och att uthärda ”korset och förakta skammen”. (Hebreerbrevet 12:2) Det var visserligen en framtida glädje, men förväntan på den och hans fullständiga förtröstan på att han skulle få den utlovade belöningen gav Jesus en nuvarande frid och glädje som världen varken kunde ge eller ta ifrån honom. Således var han, trots att han var ”en man full av smärta”, utan tvekan i frid med sin himmelske Fader. ”Herrens glädje” var hans styrka. Nehemja 8:10

Paulus vision

Saul från Tarsus hade alltid varit en ivrig Guds tjänare, även om han till en början hade missuppfattat vad Herren ville att han skulle göra. Det var under ett uppdrag i felaktig tjänst som han blev förärad den uppenbarande visionen som nämns i vår inledande text och om vilken han senare vittnade att han inte hade varit olydig. Det var denna vision som fick Saul att avbryta sin felaktiga väg. Den uppenbarade för honom den plats han skulle inta som medlidande med Kristus och den uppgift han skulle utföra som apostel för hedningarna. Apostlagärningarna 9:1–16

När det gäller Paulus jordiska tjänst för Kristus ges kanske den kortaste sammanfattningen av dess djupa innebörd för Paulus i det uttalande som riktades till Ananias, när Herren i en syn gav honom i uppdrag att berätta för Saul vilka stora lidanden han skulle få utstå för hans namns skull. (Apostlagärningarna 9:16) Lydnad mot den himmelska synen innebar verkligen mycket lidande för Paulus. (2 Kor. 11:23–28; 12:7–10) Han glädde sig över detta, ty synen avslöjade att han hade

förmånen att lida tillsammans med sin Herre för den stora messianska sakens skull. Kol. 1:24

Dessa lidanden uppstod på grund av hans lydnad mot synen – lydnad i att förkunna för andra vad Herren på ett mirakulöst sätt hade uppenbarat för honom. Efter att ha förklarat för Agrippa att han inte hade varit olydig mot synen tillade Paulus: "Jag predikade först för dem i Damaskus, sedan i Jerusalem och i hela Judeen, och även för hedningarna, att alla måste omvända sig från sina synder och vända sig till Gud – och bevisa att de har förändrats genom de goda gärningar de gör." (Apostlagärningarna 26:20) Det var "av dessa skäl", förklarade Paulus för kungen, som han anklagades av sina judiska landsmän. (Apostlagärningarna 26:21) Följden blev att han fortsatte att förföljas av både judar och hedningar tills han slutligen fullbordade sin jordiska vandring. 2 Tim 4:7,8; Apostlagärningarna 20:17–25

Eftersom Paulus hade en orubblig tro på Herren och visste att ingenting skulle tillåtas komma in i hans liv som inte var till hans högsta andliga välfärd, åtnjöt han sinnes- och hjärtfrid. Han fick dock ingen ro från den drivande brådskan att offra sitt liv i lydnad mot den himmelska visionen. Oavsett om det var i judiska synagogor, i hedniska tempel, ombord på skepp eller i fängelse, var den enda allt uppslukande passionen i hans liv att förmedla betydelsen av den himmelska visionen till andra. Den kunskap som hade uppenbarats för honom var att Jesus var Kristus och att både kyrkans och världens hopp var centrerat kring honom som Frälsaren. Visionen identifierade vidare Kristus som den som skulle regera tills alla fiender hade lagts under hans fötter,

till och med den stora fienden döden. 1 Timoteus 2:5–7; 1 Korintierbrevet 1:23; 15:25,26

Paulus trofasthet slutade inte med att vittna om Kristi evangelium. Han var ivrig i sin tjänst för bröderna och drog sig inte för att förkunna "hela Guds råd" för dem. (Apostlagärningarna 20:27) Han var en trogen försvarare av tron och öppen i sitt motstånd mot den köttsliga andan i församlingen. Han betonade att Kristus är församlingens sanna huvud och att det är olämpligt för hans bröder att säga: "Jag tillhör Paulus" eller "Jag tillhör Apollos". 1 Korintierbrevet 3:4

Tidens slut

Profetiorna från Paulus, Petrus och Johannes försäkrar oss alla om att Herrens folk vid slutet av den nuvarande tidsåldern skulle välsignas med en ökad förståelse av Guds planer och syften. Mästarens eget vittnesbörd går i samma riktning. När Jesus beskrev hur hans återkomst och andra närvaro skulle se ut, sade han: "Liksom blixten [grekiska: starkt sken] kommer från öster och lyser ända till väster, så skall också Människosönens ankomst [grekiska: närvaro] vara." (Matteus 24:27) Hur vacker är inte bilden av en soluppgång, som Jesus använde för att illustrera hur sanningens ljus gradvis bryter fram under dagen för hans närvaro. Även om denna dagningen har skett gradvis, kommer hans närvaros fulla och klara ljus till slut att fördriva mörkret av allt ont, okunnighet, vidskepelse och synd. Samtidigt som vi är förvissade om att "kunskapen om Herrens härlighet" i slutändan, och som ett resultat av Mästarens närvaro, kommer att fylla hela jorden "såsom vattnet täcker havet", är

Mästarens egna lärjungar de första som upplyses av ljuset från hans närvaro. Habackuk 2:14

Med hjälp av ytterligare en illustration av den sanning som skulle ges till de troendes gemenskap i tidens slut förklarade Jesus att när han återvände skulle han tjäna dem med "mat i rätt tid". (Matteus 24:45–47; Lukas 12:37) Det samlade vittnesbördet från Jesus och apostlarna avslöjar att Herrens folk vid denna tid bör förvänta sig att bli välsignade med ytterligare förståelse av de sanningar som finns nedtecknade i Bibeln. Det finns dock inget i Skrifterna som tyder på att denna vision för de sista dagarna skulle ges av Gud på ett mirakulöst sätt, såsom tidigare när han upplyste profeternas, apostlarnas och vår Herre Jesu sinnen. Ytterligare visioner av detta slag är inte längre nödvändiga, eftersom alla Guds planer och syften nu finns nedtecknade i Skrifterna.

Vi har skäl att tro att en särskild förståelse av Guds ord har givits hans folk i denna tidsålders slut och på det sätt som anges i profetiorna. Vad vi måste ta reda på är om denna förståelse faktiskt är Guds plan och den vision som till stor del hade gått förlorad under de många århundradena av medeltiden. Vi måste undersöka om den står i överensstämmelse med löftena och profetiorna i Guds ord.

Guds plan

Har vi då, just nu, sanningens budskap? När det gäller förståelsen av Guds hela plan för människans förlossning och frälsning kan vi inte på ett korrekt sätt skilja sanning från villfarelse genom att enbart granska en eller till och med flera enskilda läropunkter. Det vi först måste identifiera är det

centrala temat i Guds plan och det stora målet som varje detalj i den planen leder fram till. Vad är det som framträder när vi undersöker profetierna och löftena i Guds ord? Det är det faktum att Gud har för avsikt att upprätta ett rike här på jorden som ska kväva den fallna mänsklighetens uppror mot hans suveräna vilja, och att mänskligheten, genom att ta emot Guds livsgåva genom Kristus, ska kunna återställas till fullkomlighet och leva för evigt.

Jesus sammanfattade detta stora tema när han lärde oss att be: "Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske på jorden, såsom i himlen." (Matteus 6:10) Profeten Jesaja avslöjar att förverkligandet av detta gudomliga syfte inte är beroende av köttets svaga arm, utan att "herraväldet skall vila på hans [Jesu] axel" och att "Herren, härskarornas Gud, skall genomföra detta." Jesaja 9:6,7

Detta stora tema genomsyrar Guds ord. Det betyder helt enkelt att den gudomliga planen är en skiss över vad Gud kommer att göra för människans slutliga välsignelse. Kyrkan avvek från denna grundläggande sanning i Bibeln under många århundraden. I stället för att be och vänta på att Guds rike skulle regera och välsigna världen, upprättades gradvis ett människoskapat rike genom att kyrkan och staten förenades. Detta kallades kristenheten, och även om det systemets makt och inflytande nu är betydligt mindre, styr den underliggande principen som det byggde på fortfarande tankesättet och handlingarna hos dem som inte är upplysta av Guds heliga ord. Den principen verkar vara att om inte människan utför Guds verk åt honom, kommer det inte att utföras alls. Följden av detta är att många för närvarande är

blinda för det faktum att Gud har en plan för att välsigna nationerna och att han kommer att genomföra den planen oavsett mänsklig hjälp.

Besvikelse – sedan förståelse

Innan den stora uppenbarelsen av sanningen i slutet av denna tidsålder hade profetiernas forskare, såsom William Miller och andra under första hälften av 1800-talet, genom tidens tecken och vissa profetior upptäckt att Mästarens återkomst var nära förestående. Deras förväntningar led dock till besvikelse, eftersom de inte förstod hur Kristi återkomst skulle ske; de antog att han skulle komma som en människa med spikmärken i händer och fötter. De hade förbisett det faktum att han hade offrat sitt kött för världens liv och hade uppväckts från de döda som ett härligt gudomligt väsen, osynligt för mänskliga ögon. Därför skulle han, när han återvände, vara närvarande osynligt, "som en tjuv", oigenkänd av alla utom dem som "vaktade" efter och noterade profetiornas uppfyllelse. Uppenbarelsen 16:15; Matteus 24:42, 43

Inte långt därefter, under senare hälften av 1800-talet, hade en grupp ivriga bibelstudenter under en längre tid studerat profetiorna. En av de stora sanningarna som blev tydlig tack vare denna studie var syftet med Herrens återkomst. Skrifterna visade att han skulle återvända för att återupprätta mänskligheten till liv, inte för att förstöra jorden, och att det profetiska världens slut i själva verket var slutet på den nuvarande onda samhällsordningen och upprättandet av en ny ordning, "nya himlar och en ny jord, en värld fylld av Guds rättfärdighet". (2 Petrus 3:13) I Apostlagärningarna 3:20–21 talade aposteln Petrus om Guds plan som skulle fullbordas

genom och av Kristus under hans andra ankomst. Han beskrev den som "tider då allt skall återställas" och tillägger att det var detta som Gud hade vittnat om "genom alla sina heliga profeters mun sedan världens begynnelse". Detta var Guds röst – visionen – som hörde och som profeterna förkunnade för Petrus och för oss.

Visionen idag

Den sanningens vision som har nått oss idag på det sätt som Gud har bestämt, och som vi gläder oss över, är allomfattande. Den omfattar innebörden av alla de stora visioner som Gud gav sitt folk i forna tider. Noa kanske inte förstod denna vision så som vi har den idag eller insåg att hans upplevelser rörande den världens undergång förebådade "Människosonens dagar" som vi nu lever i, när vi närmar oss slutet på denna "nuvarande onda värld". (Matteus 24:37–39; Galaterbrevet 1:4) Ändå var det en välsignelse för Noa att få veta om den kommande översvämningen och att beviljas det tjänsteuppdrag han hade i samband med den.

Hur måste inte Abraham ha jublat när Gud underrättade honom om sin avsikt att välsigna alla jordens släkter genom hans säd! Han visste dock inte att denna "säd" av välsignelse skulle vara en tros-säd bestående av Jesus och hans kroppsmedlemmar som lider och dör med honom för att de ska kunna leva och regera med honom. Galaterbrevet 3:16, 27–29

Mose blev fylld av vördnad när han såg den brinnande busken och hörde Guds röst som beordrade honom att ta av sig sina skor, ty den plats där han stod var helig mark. Han fick veta att han

skulle bli sitt folks befriare från Egypten och deras lagstiftare. Han fick dock endast en begränsad insikt om den större befrielsen som skulle komma för hela mänskligheten, och om försoningen av både judar och hedningar med Gud enligt villkoren i det nya förbundet. Även om det är sant att Mose profeterade att en som var större än skulle komma – precis som de andra profeterna i Gamla testamentet – är det tveksamt om han förstod konsekvenserna av denna och andra av sina profetior särskilt tydligt. 5 Mosebok 18:15–19; Apostlagärningarna 3:22–26; Apostlagärningarna 7:37; Hebreerbrevet 12:18–24

Jesaja såg Herren ”hög och upphöjd”, och han inspirerades av synen att göra en sådan upphöjd och heligs vilja, men hans syn av Gud avslöjade inte fullt ut härligheten i den gudomliga karaktären så som vi ser den idag. Jesaja förstod inte, såsom vi har förmånen att göra, det underbara djupet och harmonin i Guds egenskaper – hans visdom, rättvisa, kärlek och makt – som så träffande framställdes i de ”serafer” som han såg i sin syn. Jesaja 6:1–8

När himlarna öppnades för Jesus uppenbarades för honom innebörden av de gamla testamentets profetior om syftet med hans jordiska tjänst – att han skulle lida och dö för mänskligheten. Det var då inte möjligt att fullt ut redogöra för dessa saker för sina lärjungar, ty som Jesus sade, var de inte i stånd att ”bära dem nu”. (Joh. 16:12) När Jesus senare förklarade Skrifterna för dem angående innebörden av hans död, brann deras hjärtan inom dem, allteftersom de fick en djupare förståelse av dessa saker. Luk. 24:32

Det var vid pingsten som innebörden av synen utvidgades till att omfatta kyrkans "kallelse". (Apostlagärningarna 2:36–39) Då fick de som följde i Kristi fotspår en djupare insikt om sin förmån att lida och dö tillsammans med Mästaren och därmed få del av denna tids "bättre offer". (Hebreerbrevet 9:23) Denna dyrbara sanning gick också förlorad under medeltiden, men den är en del av den härliga visionen som vi idag har blivit välsignade med.

Den vision som Paulus inte var olydig mot var härlig i alla sina konsekvenser. I den såg han att Guds plan hade utvecklats till att omfatta hedningarna och att de erbjöds möjligheten att bli medarvingar tillsammans med judarna till löftena om riket. (Efesierbrevet 2:11–22) Senare fick Paulus andra visioner. Han "fördes upp till den tredje himlen" och till "paradiset" – en "ny himmel och en ny jord, där rättfärdigheten bor" – och såg saker som han inte fick tala om eftersom tiden ännu inte var inne. (2 Korinthierbrevet 12:1–4; 2 Petrusbrevet 3:13) Idag kan även vi, med trons öga, se den "tredje himlen" och förstå vad Paulus såg i "paradiset". Han såg Guds avsikt om en framtida återupprättelse fullbordad, och hela mänskligheten levande i ett världsomspännande Eden präglad av ett fullkomligt liv och fred på jorden. (Jesaja 51:3; Hesekiel 36:33–36) Paulus fick inte berätta vad han såg, men vi uppmanas genom vår vision att förkunna för hela världen det glada budskapet om Kristi rike som snart ska upprättas! Matteus 24:14; 2 Timoteus 4:2

Ansvar för sanningen

Som vi har noterat var de visioner som Gud gav sina tjänare i forna tider uppdrag att utföra. Detsamma gäller den vision om sanningen som Gud har skänkt

oss. Det finns något vi måste göra åt saken. Det är också för oss ett uppdrag att utföra, liksom ett uppdrag som innefattar villkor och kvalifikationer som måste uppfyllas för att vår tjänst ska vara "helig och välbehaglig för Gud". Romarbrevet 12:1

Vi vill att våra händer ska användas i Guds tjänst. Vi vill att våra fötter ska vara snabba att föra budskapet om gudomlig kärlek för att "trösta alla som sörjer". (Jesaja 61:2) Vi önskar att använda våra läppar och våra tungor för att berätta om hans kärlek. Ja, om vi verkligen tar till oss den rätta andan i visionen, kommer vi att vilja att allt vi äger ska användas i Guds tjänst. "Ingenting, Herre, vill jag undanhålla", är vad vi kommer att säga till honom som har öppnat våra förståelsens ögon för att skåda hans härlighet. Vi kommer gärna att ägna allt vi har åt honom.

Allt detta ingår i vår fullständiga lydnad mot den himmelska visionen. Paulus skrev att vi ska underkasta "varje tanke" Kristus. (2 Korintherbrevet 10:5) Inget mindre än detta kommer att vara helt till Herrens behag. Kristus sade att vi ska låta vårt ljus lysa och beskrev dessutom de många rättfärdighetskrav som gör att vårt ljusbärande blir godtagbart för Gud. (Matteus 5:16; Filipperbrevet 2:15) Låt oss därför helt underkasta oss Sanningens kraft och, i vår lydnad mot visionen, glädjas över vilka erfarenheter som än må följa. Tiden är kort. Låt oss vara trogna medan möjligheten fortfarande finns.